

Taras Bilous:

Ett brev från Kiev till vänstern i väst

[Från [International Viewpoint](#), 26 februari 2022. Ursprungligen publicerad på [Open Democracy](#), 25 februari 2022. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Jag skriver dessa rader i Kiev medan det befinner sig under artilleriangrepp.

Fram till sista minuten hade jag hoppats att de ryska trupperna inte skulle inleda en invasion i full skala. Nu kan jag bara tacka de som läckte information om den till amerikanska säkerhetstjänsten.

Igår tillbringade jag en halv dag med att fundera på om jag borde gå med i en lokal försvarsenhet. Under den följande natten skrev den ukrainske presidenten Volodymyr Zelenskyj en total mobiliseringsorder och ryska trupper trängde in och förberedde sig för att omringa Kiev, vilket avgjorde valet för mig.

Men innan jag intar min post skulle jag vilja delge vänstern i väst vad jag tycker om dess reaktion på Rysslands aggression mot Ukraina.

För det första är jag tacksam mot de vänsteranhängare som nu demonstrerar utanför ryska ambassader – även de som dröjde med att inse att Ryssland var den aggressiva i denna konflikt.

Jag är tacksam mot politiker som stöder att sätta tryck på Ryssland för att avbryta invasionen och dra tillbaka sina trupper.

Och jag är tacksam mot den delegation av brittiska och walesiska parlamentsledamöter, fackföreningsmedlemmar och aktivister som kom för att stöda oss och lyssna på oss under dagarna innan den ryska invasionen.

Jag är också tacksam mot den brittiska Ukraine Solidarity Campaign för dess hjälp under många år.

Denna artikel handlar om den andra delen av vänstern i väst. De som föreställde sig "NATO-aggression i Ukraina" och inte kunde se den ryska aggressionen – som Democratic Socialists of Americas (DSA:s) avdelning i New Orleans.

Eller DSA:s internationella kommitté som publicerade ett skamligt uttalande som underlät att säga ett enda kritiskt ord mot Ryssland (jag är mycket tacksam mot den amerikanska professorn och aktivisten Dan la Botz och de andra för deras kritik av detta uttalande).

Eller de som kritiserade Ukraina för att inte genomföra Minskavtalen och höll tyst om Rysslands och de så kallade "folkrepublikernas" brott mot dem.

Eller de som överdrev den yttersta högerns inflytande i Ukraina men inte lade märke till yttersta högern i "folkrepublikerna" och undvek att kritisera Putins konservativa, nationalistiska och auktoritära politik. En del av ansvaret för det som händer ligger hos er.

Det är en del av ett bredare fenomen inom "antikrigsrörelsen" i väst, vanligtvis kallat "campism"* av vänsterkritiker. Den brittisk-syriska författaren och aktivisten Leila Al-Shami gav det ett

* Begrepp som används om kallakrigsföreställningen om världen delad i två läger – öa.

kraftfullare namn: ”idioternas antiimperialism”. Läs hennes underbara artikel från 2018 om ni inte har gjort det ännu. Jag ska upprepa hennes huvudtes här: en stor del av ”antikrigsvänsterns” aktivitet i väst under kriget i Syrien handlade inte om att stoppa kriget. De var bara mot västs inblandning, men bortsåg från eller till och med stödde Rysslands och Irans inblandning, för att inte tala om deras inställning till den ”lagligt valda” Assadregimen i Syrien.

”Ett antal antikrigsorganisationer har rättfärdigat sin tystnad om den ryska och iranska inblandningen genom att hävda att ’huvudfienden finns på hemmaplan’”, skrev Al-Shami. ”Det befriar dem från att genomföra en verklig analys för att avgöra vilka huvudaktörer som verkligen driver på kriget.”

Tyvärr har vi sett samma ideologiska kliché upprepas om Ukraina. Till och med efter att Ryssland erkände ”folkrepublikernas” självständighet tidigare i veckan, skrev Branko Marcetic, en skribent på den amerikanska vänstertidningen *Jacobin* en artikel som nästan helt ägnades åt att kritisera USA. När det kom till Putins aktioner gick han bara så långt att han anmärkte att den ryske ledaren hade ”givit uttryck åt inte så vänliga avsikter”. Men, seriöst?

Jag är ingen beundrare av NATO. Jag vet att blocket efter kalla kriget förlorade sin defensiva funktion och förde en aggressiv politik. Jag vet att NATO:s expansion österut undergrävde försöken till kärnvapenedrustning och bildande av en gemensam säkerhet. NATO försökte marginalisera den roll som FN och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa har, och misskreditera dem som ”ineffektiva organisationer”. Men vi kan inte få tillbaka det förflutna och vi måste orientera oss utifrån de aktuella omständigheterna när vi letar efter en utväg ur denna situation.

Hur många gånger tog vänstern i väst upp USA:s formella löften till den tidigare ryske presidenten Michail Gorbatjov om NATO (”inte en tum österut”), och hur många gången nämnde den Budapestmemorandumet från 1994 som garanterar Ukrainas suveränitet? Hur ofta stödde vänstern i väst Rysslands ”legitima säkerhetsintressen”, en stat som har världens näst största kärnvapenarsenal? Och hur ofta erinrade den om Ukrainas säkerhetsintressen, en stat som under påtryckningar från USA och Ryssland tvingades byta sina kärnvapen mot en bit papper (Budapestmemorandumet) som Putin slutgiltigt trampade på 2014? Slog det någonsin NATO:s vänsterkritiker att Ukraina är det främsta offret för de förändringar som NATO:s expansion innebär?

Om och om igen besvarade vänstern i väst kritiken mot Ryssland genom att nämna USA:s aggression mot Afghanistan, Irak och andra länder. Givetvis måste dessa stater tas upp under diskussionen – men exakt hur?

Vänsterns argument borde vara att de andra regeringarna 2003 inte pressade USA tillräckligt om Irak. Inte att det inte behövs några påtryckningar mot Ryssland om Ukraina nu.

Ett uppenbart misstag

Föreställ er för ett ögonblick att Ryssland 2003, när USA förberedde invasionen av Irak, hade agerat som USA under de senaste veckorna: med hot om upptrappning.

Föreställ er nu vad den ryska vänstern skulle ha gjort i denna situation, enligt dogmen ”vår huvudfiende finns på hemmaplan”. Skulle den ha kritiserat den ryska regeringen för ”upptrappningen” och sagt att den ”inte ska äventyra de mellanimperialistiska motsättningarna”?

Det är uppenbart för alla att en sådant agerande skulle ha varit ett misstag i detta fall. Varför var inte detta uppenbart i fallet med aggressionen mot Ukraina?

I en annan artikel i *Jacobin* tidigare denna månad gick Marcetic så långt att han sa att Tucker Carlson på *Fox News* hade "helt rätt" om "krisen i Ukraina". Det Carlson hade gjort var att ifrågasätta "Ukrainas strategiska värde för USA". Till och med Tariq Ali citerade i *New Left Review* [Sidecar] med gillande den tyske amiralen Kay-Achim Schönbachs beräkning när han sa att det "kostar så lite, egentligen ingenting alls" att ge Putin "respekt" om Ukraina, med tanke på att Ryssland kunde bli en användbar allierad mot Kina. Menar du allvar? Om USA och Ryssland skulle komma överens och inleda ett nytt kallt krig mot Kina som allierade, är det verkligen det vi vill?

Reformera FN

Jag är inte någon beundrare av den liberala internationalismen. Socialister bör kritisera den. Men det betyder inte att vi måste stöda uppdelningen i "intressesfärer" mellan imperialistiska stater. Istället för att leta efter en ny balans mellan två imperialistiska stater måste vänstern kämpa för en demokratisering av den internationella säkerhetsordningen. Vi behöver en global politik och ett globalt system för den internationella säkerheten. Vi har det sistnämnda: det är FN. Ja, det har mängder av brister, och det är ofta måltavla för rättvis kritik. Men man kan kritisera antingen för att avvisa något eller förbättra det. I fallet FN behöver vi det sistnämnda. Vi behöver en vänstervision av reformer och demokratisering av FN.

Det betyder givetvis inte att vänstern ska stöda alla FN:s beslut. Men en övergripande stärkning av FN:s roll för att lösa väpnade konflikter skulle göra det möjligt för vänstern att minska betydelsen av militärpolitiska allianser och minska antalet offer. (I en tidigare artikel skrev jag hur FN:s fredsbevarande styrkor kunde ha hjälpt till att lösa konflikten i Donetsbäckenet.¹ Tyvärr har den nu förlorat sin relevans.) Vi behöver trots allt också FN för att lösa klimatkrisen och andra globala problem. Det är ett fruktansvärt misstag att många internationella vänsteranhängare är motvilliga att vädja till FN.

Efter att ryska trupper invaderade Ukraina skrev *Jacobins* europeiska redaktör David Broder att vänstern "inte [ska] be om ursäkt för att vara mot USA:s militära svar". Det var, som Biden sa flera gånger, hursomhelst inte hans avsikt. Men en stor del av vänstern i väst borde ärligt medge att den fullständigt misslyckades med att formulera ett svar på den "ukrainska krisen".

Mitt perspektiv

Jag skall avsluta med att skriva om mig själv och mitt perspektiv.

Under de senaste 8 åren har kriget i Donetsbäckenet varit den viktigaste frågan som har splittrat den ukrainska vänstern. Var och en av oss formulerade sin ståndpunkt under inverkan av personliga erfarenheter och andra faktorer. Således skulle andra ukrainska vänsteranhängare ha skrivit denna artikel på ett annat sätt.

Jag föddes i Donetsbäckenet, men i en ukrainsktalande och nationalistisk familj. Min far blev på 1990-talet engagerad i den yttersta högern, efter att ha observerat Ukrainas ekonomiska förfall och hur det tidigare kommunistpartiets ledning berikade sig, en ledning som han hade kämpat mot sedan

¹ Se "[Ukraine needs UN peacekeepers. Here's why](#)", på OpenDemocracy – öa.

mitten av 1980-talet. Han har förstås mycket ryskfientliga, men också antiamerikanska uppfattningar. Jag minns fortfarande hans ord den 11 september 2001. När han såg tvillingtornen falla samman på TV sa han att de som var ansvariga för det var "hjältar" (han tycker inte det längre – nu tror han att amerikanerna sprängde dem medvetet).

När kriget började i Donetsbäckenet 2014 anslöt sig min far till yttersta högerns Aidarbataljon som frivillig, min mor flydde från Luhansk, och min farfar och farmor stannade i sin by, som hamnade under "Folkrepubliken Luhansks" kontroll. Min farfar fördömde Ukrainas Euromaidan-revolt. Han stöder Putin, som – säger han – har "återställt ordningen i Ryssland". Icke desto mindre försöker vi fortsätta att tala med varandra (om än inte om politik) och hjälpa varandra. Jag försöker vara vänlig mot dem. Min farfar och farmor jobbade trots allt hela sina liv på ett kollektivjordbruk. Min far var byggnadsarbetare. Livet har inte varit vänligt mot dem.

Händelserna 2014 – en revolution följt av krig – drev mig i en helt annan riktning än de flesta i Ukraina. Kriget dödade nationalismen i mig och drev mig åt vänster. Jag vill kämpa för en bättre framtid för mänskligheten, och inte för nationen. Med sitt postsovjjetiska trauma förstår inte mina föräldrar mina socialistiska uppfattningar. Min far är nedlåtande om min "pacifism", och vi hade ett obehagligt samtal efter att jag dök upp på en antifascistisk demonstration med ett plakat som krävde att yttersta högerns Azovregemente skulle upplösas.

När Volodymyr Zelenskyj blev president i Ukraina på våren 2019, hoppades jag att det skulle förhindra den katastrof som utvecklas nu. Det är trots allt svårt att demonisera en rysktalande president som vann med ett program om fred för Donetsbäckenet, och vars skämt var populära både bland ukrainare och ryssar. Tyvärr hade jag fel. Trots att Zelenskyjs seger förändrade många ryssars inställning till Ukraina, så förhindrade det inte kriget.

Under de senaste åren har jag skrivit om fredsprocessen och om civila offer på båda sidor i kriget i Donetsbäckenet. Jag försökte främja en dialog. Men det har gått upp i rök nu. Det kommer inte att bli någon kompromiss. Putin kan planera vad han vill, men även om Ryssland intar Kiev och inrättar en ockupationsregering kommer vi att göra motstånd mot den. Kampen kommer att fortsätta tills Ryssland lämnar Ukraina och betalar för alla offer och all förstörelse.

Följaktligen riktar sig mina sista ord till det ryska folket: skynda er att störta Putins regim. Det är både i ert och vårt intresse.